A°. 1843.

N°. 48.

DONDERDAG DEN 15den JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende berigt het Publiek, dat de Koloniale Schoener *Henriette Elisabeth*, gevoerd door Schipper P. HANSEN, op Zaturdag aanstaande, via de Opper- en Neder-districten *Nickerie*, de reis naar *Curaçao*, zal aannemen; zullende de Brievenmalen voor dien Bodem bestemd, op dien dag des middags ten *twaalf* uren worden gesloten.

Paramaribo, den 13 Junij 1843.

De Post Beambte,
A. P. TIRION.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

In het Neder-district Nickerie:

Den 11den April, het Schip Zodiac, Kapt. A. C. Krull, naar Rotterdam, lading: 169 vaten Suiker, en 10 balen schoone Katoen.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 22 *April.*

Het huwelijk van prinses Clementine met den hertog van Saksen Coburg is, zonder groote plegtigheid, gevierd. Niemand is daarbij tegenwoordig geweest, dan die ambtshalve daartoe geroepen werd, of tot de dienst van 's Konings huis behoorde. — De bisschop van Versailles heeft het huwelijk kerkelijk ingezegend. — De jonge echtgenoot is in 1818 geboren.

— Gisteren had men min of meer ontrustende berigten uit Spanje, even als of men daar te lande eerlang weder staatkundige woelingen te wachten zoude hebben. Daar bestaat eene sterke partij, welke begrijpt, dat de Koningin nog voorseerst niet meerderjarig moet worden verklaard. — Door de uitsluiting van de heeren Calatrava en Gonzales, is de heer Arguelles de eenige, welke als president der Gedeputeerden tegenover den heer Cortina kan worden gesteld. Men dacht echter, dat de laatst genoemde allezins de bovenhand zoude behouden. De Infant D. Francesco trachtte zich met den laatst genoemden staatsman te verstaan. Aan den anderen kant poogt de Regent Espartero den Infant zoo veel mogelijk te believen, en heeft hij een zijner zonen tot luitenant bij de spaansche zeemagt bevorderd.

DUITSCHE POST.

FRANKFORT, 22 *April.*

Brieven uit Konstantinopel van 4 April bevestigen de tijding, dat voor weinige dagen een courier met belangrijke depeches, en wel met het zoogenaamde ultimatum van het russische bewind, betreffende de servische zaken, uit Petersburg was aangekomen, en dat daarop de russische gezant eene bijeenkomst met den reis-effendi heeft gehad, maar de inhoud van het bedoelde ultimatum en van het daarop door den turkschen minister gegevene antwoord wordt tot dus ver niet met genoegzame zekerheid opgegeven. Naar men verzekert, blijft het russische bewind hoofdzakelijk aandringen op het gelasten eener nieuwe keus van eenen Vorst, en op het bestraffen der hoofdbewerkers van de jongste gewelddadige omkeering van zaken. Van den kant der Porte was, naar het schijnt, laatstelijk nog geen bepaald en beslissend antwoord op de nieuwe mededeeling van den russischen gezant gegeven; doch men hield het voor niet onwaarschijnlijk, dat zij zoude eindigen met Rusland te vrede te stellen. Voorts meldt men, dat de engelsche gezant de handelwijze van het russische kabinet niet scheen goedtekeuren, maar denkelijk, even als de fransche ambassadeur, zich niet stellig daartegen zou verzetten.

Voor het overige leest men in de dagbladen een berigt van de poolsche grenzen, waarin voorkomt, dat Rusland gewis zal volhouden in de servische zaak, en desnoods zijne eischen zal doen ondersteunen door de aan de zijde van den Donau vereenigde krijgsmagt, die op 50 à 80,000 man wordt begroot.

Aan het Hof van *Napoleon*, 1810.

(*VAN VARNHAGEN VON ENSE.*)

Reeds verscheidene weken bevonden wij ons te Parijs, en nog waren wij op geene diplomatische audientie ontvangen. Eindelijk werd ons het berigt er van gegeven en maakten wij ons gereed om aan keizer Napoleon te worden voorgesteld. Vooraf leidde de vorst von Schwarzenberg ons nog bij eenige grooten van het hof en van het rijk, vooral bij Berthier den Prins van Neuchatel en Wagram, gelijk hij toenmaals heette. Wij vonden bij hem een talrijk gezelschap, de heeren rondwandelende en in afwisselend gesprek, waarin men toch eenige behoedzaamheid opmerkte; de dames deftig op hare stoelen gezeten en niet zeer levendig onderhouden wordende. De generaal graaf von Neipperg, mijn kolonel, en ik waren, naar het scheen, de eenige vreemdelingen, en men beijverde zich om ons beleefdheden te bewijzen. Berthier was zeer vriendelijk, hij had een goedwillig, voorkomend uiterlijk, en die soort van bedaardheid, die zich gaarne met eene groote kloekheid en bekwaamheid paart. Hij heeft mij zeer bevallen, en ik kan de meening niet deelen, welke hem reeds toenmaals alle buitengewone bekwaamheid wilde ontzeggen. Kracht, vastheid en ondervinding waren op zijn ernstig gelaat te lezen, en wat hij zeide, was levendig en klaar. Graaf Neipperg lokte hem tot een uitvoerig gesprek uit over den slag van Marengo, en over eenige bijzonderheden van dien slag werd levendig gediscussieerd. Berthier had dezen veldslag in een afzonderlijk werk beschreven, maar met groote misslagen, zoowel in zaken te verzwijgen als in valsche opgaven, welke men bijna voorbedacht houden moet, en aannemen dat de gebeurtenissen zoo geschilderd zijn als de keizer het naderhand gewild had; inzonderheid liep er spraak, dat aan den, in den slag gesneuvelden, generaal Desaix veel verdienstelijks toegeschreven werd 't welk aan nog levenden toekwam, maar dat het niet met des keizers wil strookte zulks in dezen te erkennen en te beloonen. Tegen over den kundigen Neipperg had Berthier eene moeijelijke taak, doch hij hield goed vol, wist telkens nieuwe daadzaken en redenen bij te brengen, en gelijk toenmaals, in weerwil van de voordeelen der Oostenrijkers, de zege toch aan de Franschen ten deel viel, zoo bleef hier in het gesprek ook het voordeel aan de zijde van Berthier, niettegenstaande zijne partij grooter regt had. Toen nog te kennen gegeven werd, hoe twijfelachtig zelfs op het laatst, toen Desaix reeds gevallen was, de zaken hadden gestaan, en hoe Bonaparte zelf de zege nog gewantrouwd had, meende Berthier dat de veldheer daarin ten volle regt had gehad, zelfs toen zij hem toescheen volkomen behaald te zijn, en voegde er met nadruk bij: *C'est toujours après les succès que je crains le plus dans la guerre, et rien de si dangereux que le commencement d'une victoire.* De komst van verscheidene dames brak het gesprek af; Berthier ging haar begroeten en deed het met veel bevalligheid.

Men roemde Berthier, dat hij in weerwil zijner vorstelijke hofhouding en grooten rijkdom gemeenzaam van omgang en matig in zijne aanspraken gebleven was nog steeds den ouden toon met zijne krijgsmakkers voerde, en hoewel zeer getrouw aan den keizer verkleefd, toch den hoofschen dienstijver niet betoonde, waarvan zoo vele andere, bepaaldelijk Davoust op de onderdanigste wijs werk maakte. Van Bernadotte, verhaalde men daarentegen, dat hij met zijne hem eigenaardige vrolijkheid openlijk met het hofleven den spot dreef, den keizer in diens aangenomene schijnwaardigheid zeer belagchelijk vond, bekende nog steeds republikeinsche gevoelens aan te kleven, en, trots zijne vorstelijke waardigheid, met zijne oude wapenbroeders op eene gemeenzame wijs omging.

Berthier had ons op eene vriendschappelijke wijs gevraagd, of wij te Parijs ons wel vermaakten, of wij reeds alle kunstverzamelingen hadden bezocht; en dit deed een bejaard fransch generaal, wiens naam ik niet kon te weten komen, de gelegenheid te baat nemen om over het Museum Napoleon te spreken, waarbij hij zijne verbazing betuigde slechts zoo weinige van de veroverde kunstwerken te Parijs te zien, want in de vreemde landen, zeide hij, had hij wel driemaal zooveel zien inpakken; tusschen de afzending en de ontvangst scheen echter een groot deel te verdwijnen. Hoe onachtzaam men in 't algemeen met de weggevoerde kunststukken omging, daarvan kan het volgende ten voorbeeld strekken. Napoleon had het pruissische monument van de overwinning bij Rosbach van het slagveld doen wegnemen en naar Frankrijk vervoeren; het gedenkstuk had geen kunstwaarde, zijnde eene eenvoudige zandsteenen kolom, maar was, wegens zijne beteekenis, voor den franschen krijgsroem een stuk van onschatbare waarde. Desniettemin raakte de kolom verloren, en toen men na den gesloten vrede tijd en gelegenheid had om aan hare wederoprigting te denken, was zij nergens te vinden. De keizer was zeer verstoord, men deed onder 's hands navraag en onderzoek, onder anderen ook bij Chamisso, hoe de kolom er toch wel uitgezien had; en was niet vreemd van de gedachte om eene valsche kolom in plaats van de verlorene op te rigten, toen eindelijk de regte eenklaps te Brest wedergevonden werd, terwijl niemand zeggen kon hoe zij daar gekomen

was. Thans staat zij, heroverd door de dapperheid der Pruissen, als dubbel zegeteeken weder op hare oude plaats.

Bij Berthier zag ik Denon weder, die echter met al zijne vriendelijkheid slechts eenen ongunstigen indruk maakte, en in zijn *habit habillé*, met stalen degen en spitse manchetten een aangekleeden aap geleek. Ook een voormalige adjudant van den keizer en tegenwoordig kamerheer, die ik te Weenen als militair zeer knap gevonden had, zag er in zijn rood gestikten hofrok al zeer zonderling uit. Om het gezelschap nog bonter te maken, kwamen ook twee geestelijken, met roode kousen, de zaal binnen, en schenen zich zeer te verheugen in het weinige leven, dat hun op dit tijdstip der revolutie weder gegund was. Toen de geestelijken weder vertrokken, fluisterde mij een hunner (het was de kardinaal Maurij) in 't voorbijgaan, veelbeteekenend in het oor: *Nous avons beaucoup de joie de vous voir ici.* Ik zag hem verbaasd achterna; 't geen hij openlijk en luid als een eenvoudig compliment had kunnen zeggen, seide hij met heimelijke vreugde, en dat tot mij? — Zijn zeggen doelde echter wel op de omstandigheid, dat van de oostenrijksche zijde kort te voren zeer dringende aanzoeken ten behoeve van den Paus gedaan waren.

Op Zondag den 22sten Julij was er weder voor de eerste maal sedert het ongeluk met den brand (op het bal bij den oostenrijkschen gezant), audientie bij den keizer en men voorspelde haar buitengemeen luisterrijk en prachtig te zullen zijn. Te Berlijn had ik Napoleon dikwijls onverwacht en ongezocht gezien, ook te Weenen en op Schönbrunn, maar steeds op te grooten afstand, dan dat hij een bepaalden indruk op mij had kunnen maken: Bij het feest van den Vorst von Schwarzenberg was het beeld van den man, na de ontzettende gebeurtenis die dit feest afbrak, weder bij mij in de schaduw gekomen. Ik neem dus aan, dat ik hem het eerst gezien heb op den dag van gezegde voorstelling, waarop ik hem, van nabij op mijn gemak en lang genoeg, regt goed gezien heb. De veelvuldige latere gelegenheden, op de Tuilerien en St. Cloud (vooral op laatstgenoemde bij de plaats slechts voor den keizer, zijn hof en de genoodigden gehouden tooneelvoorstellingen, waar Talma, Fleury en Raucourt schitterden) dienden slechts om den thans ontvangen hoofdindruk te bevestigen en nog vollediger te maken.

Wij waren naar de Tullerien gereden en kwamen door een groot gedrang van garden en volk in een vertrek, van 't welk ik onder den naam van *salle des ambassadeurs* reeds had hooren spreken. De wijze hoe zich hier in de beperkte, overversierde ruimte zoovele voorname personen digt opeengedrongen stonden, had iets belagchelijks en tevens beleedigend, waarmede de Parijzenaars steeds gaarne den draak staken. Lieden in de rijkste uniformen en staatsiekleederen woelden en tobden hier met moeite door elkander, en tusschen hen keizerlijke livereibedienden die in het gedrang verfrisschingen aanboden, en door het nabijzijnd gevaar al degenen die zich in hunnen omtrek bevonden, onbeweeglijk maakten. Het gesprek was overal luid en levendig; men zocht bekenden, betere plaats, grootere ruimte. Eene deftige stemming, eene waardige houding scheen aan allen vreemd, en hetgeen men van zich zelven niet bezat, kon hier door niets opgewekt worden. Het geheel had iets zeer onaangenaams; men bevond zich niet op zijn gemak, en wachtte met ongeduld. Met bijzonder welgevallen verwijlde echter mijn oog op de leden van het oostenrijksche gezantschap, wier houding en gedrag de waardigheid van het oude keizershuis niet verloochenden. Bijzonder had Vorst von Schwarzenberg een statig voorkomen; zijne kalmte was geen onverschilligheid, zijn ernst had geen aangenomen gewigt, en regtschapen goedwilligheid was op zijn gansch gelaat te lezen, 't welk zich zeer voordeelig onderscheidde van de lagchende salondrukte, de hoofsche strakheid en van de effenheid der lieden van de wereld, die op het gelaat van zoovele anderen was te lezen, die geen regt besef hadden van hunne betrekking aan dit hof en geen gevoel van hun eigen toestand. Dit kon in 't bijzonder van de personen gezegd worden die door den tijd mede voortgesleept, en toch door hem vergeten waren, 't welk bij zoovele hovelingen van het nieuwe hof het geval moest zijn. Wanneer deze lieden, de voornaamste en meest gewone in zoo vele groote kringen, hier zoo onbeduidend en zoo nietig staan, wanneer zij hier niet schitteren, met hunne edelgesteenten, in hunne geborduurde kleederen, met hunne kruisen, bij het gevoel van alle onderscheiding, bij de erkenning van al hunne aanmatigingen, hier, een der gelegenheden waartoe zij opgeleid werden, waarop al hunne bedrijvigheid en gewoonten zich van der jeugd af oefende, wat zullen zij dan in den raad der vorsten, in de hoogste landsbetrekkingen, in het leger, alle zaken waarover zij nimmer zoo ernstig gedacht hebben als over de voordeelen van zich in de gezelschappen te vertoonen. Deze gedachten maakten zich te levendiger van mij meester, daar men zoo gewoon was, in de openbare berigten, bepaaldelijk van het fransche hof te spreken als van den zetel van waardigheid, luister en ontzagwekkende grootheid terwijl men er bijna niets dan verwarring, nietswaardigheid en bespottelijk vond.

Eindelijk verscheen het oogenblik om ter audientie te gaan. Op de aankondiging daarvan stroomde alles in verwarring naar de deur, men drong, stootte en duwde elkander zonder eenige behoedzaamheid, kamerheeren, pages en garden vulden de gangen en voorkamers, overal zag men ook hier onrustige bedrijvigheid, en de soldaten schenen de eenigen die zich met eenige gerustheid en vastheid wisten te gedragen, dat zij voorzeker ook niet aan het hof, maar van hunnen veldheer geleerd hadden.

(Het vervolg hierna.)

ADVERTISSEMENTEN.

(17476) De ondergeteekende heeft de eer het geëerd Publiek te berigten, dat hij voornemens is, op *Woensdag den 5den Julij e. k.*, in het lokaal van het Tooneel-Genootschap: *THALIA*, — daartoe door het Bestuur afgestaan, — geassisteerd door Heeren Liefhebbers, te geven:

Eene Groote
SOIRÉE MUSICALE,
gevolgd door eene groote
SCÈNE,
zijnde de *eerste acte* uit de OPERA de
BARBIER VAN SEVILLA,
Muzijk van ROSSINI.

De Prijzen der Plaatsen zijn:

Loge . . .	ƒ 5-00.
Balcon . . .	» 3-50.
Parterre . . .	» 2-50.

NB. *Degenen, welke zullen willen gebruik maken van hunne Zitplaatsen, waarvoor zij thans bij het Tooneel-Genootschap THALIA zijn geabonneerd, kunnen over dezelve beschikken, mits vóór den 15den dezer maand, zich ten huize van den ondergeteekende aanmeldende, zullende daarvan behoorlijke aanteekening worden gehouden; terwijl na verloop van dien tijd, eene inteekeningslijst zal circuleren en alsdan over de nog overgeblevene Zitplaatsen kunnen worden gedisponeerd.*

Paramaribo, den 8 Junij 1843.
M. H. POS.

*** Heden morgen omstreeks 4 uren verloste zeer voorspoedig van een' welgeschapen *ZOON*, LOUISA FLORENTINE MATILLE, geliefde Echtgenoot van
J. P. HAASE JR.
Strekkende deze tot algemeene kennisgeving. (17478)
Paramaribo den 14 Junij 1843.

Wordt verlangd voor eenigen tijd te Huur:

Een twintigtal SLAVEN, om Koffij te plukken op Plantaadje *Jagtlust*.
Paramaribo den 10 Junij 1843.
(17479) A. KENNEDY qq. c. s.

Wordt op zeer favorable conditien te Koop aangeboden:

(17480) Het *nieuwe HUIS* met Tigchel gedekt, La. B. No. 160, aan de *Wagenweg Straat*, met een doorloopend groot *ERF*, uitkomende aan de *Keizer Straat*; — nadere informatien bij
A. F. BLACK. qq.
Paramaribo den 14 Junij 1843.

(17477) De *DEBITEUREN* der geëxisteerd hebbende Firma's van ROB. BARBOUR & Co. en M. SCHLOSS & Co. almede die van den uitlandigen Heer D. J. SANCHES, worden verzocht hun verschuldigde binnen den tijd van *acht dagen* bij den ondergeteekende aan te zuiveren; zullende bij ingebreke blijving alle de uitstaande vorderingen, ter dagvaarding overgegeven worden.

Voorts presenteert hij te Huur:

De *TIMMERWERF* met daarop zijnde Woonhuis en Achtergebouwen, hetzij geheel of gedeeltelijk, laatst bewoond geweest door den Heer R. BARBOUR.
Paramaribo, den 8 Juny 1843.
AM. W. OPPENHEIMER.

JB. VOET

heeft ontvangen per Kapt. B. J. WIJGERS, en biedt te Koop aan:

Versche PROVISIEN, als:

Boter, Zoetemelksche- en Komijne Kazen, groene en graauwe Erwten in zakjes, beste zwarte Thee bij het pond, Specerijen, Patent Olie in pullen.

Extra Roode Wijn in kisten, Madera Wijn per douzijn, geassorteerde eene partij *MANUFACTUREN*, dito Schoenen en Laarzen en veel andere *GOEDEREN*.
(12663)

R. J. GOLLENSTEDE

heeft uitgepakt en biedt behalve de reeds vroeger geannonceerde Goederen, tot *zeer Goedkoope Prijzen* te Koop aan:

Diverse soorten wit Katoen, en Zwitsersche Doeken, Linnen Katoen, Russisch Calminck en Grijs Linnen.

Nog in voorraad:

Groote en kleine Broodsuiker, groote pullen Patent Olie, *beste* groene Erwten bij het vat, en bij het zakje van 10 ℔ ens. (12664)

Beste kwaliteit KENTUCKY TABAK,

in vaten en bij gedeelten, — zeer dienstig voor Plantaadjen, per ℔ Holl. Gewigt 30 Cts. *KONTANT* en 35 Cts. op gewoon Crediet; — als mede nog voorradig: Eenige vaten *beste POOLSCHE HAVER* (van drie mudden); — te bekomen bij
(12662) C. C. GRAANSMA.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.